

«Maragallades»

CARLES BONAVENTURA i CABANES

Paqual Maragall va fer públic, sembla que per boca d'altres, que probablement acceptarà optar a la presidència de la Generalitat. Ja és ben trist que tot un projecte d'esquerres depengui de l'humor amb què es desperti una persona, per molt carismàtica que sigui. Així els va a les esquerres a Catalunya, que mai no han estat capaces d'aplegar-se en un projecte nacional, i que ara continuen arrossegant el PSOE —els uns— i buscant referents per les espanyes —els altres—. Ja és trist que davant de la pròpia incapacitat política per fer creïble electoralment una alternativa al pujolisme des de la sobirania catalana, el PSC i IC hagin de festejar altres opcions polítiques com ERC o el PI per obtenir una certa legitimitat nacionalista, com aquell que posa una etiqueta sense tenir en compte els continguts. Dificilment l'electorat català podria confiar el seu vot en unes eleccions a la presidència de la Generalitat a una alternativa encapçalada pel PSC, quan aquest partit encara està ben esquitxat pels episodis de corrupció del període de govern socialista a Espanya i es nega a entrar en una renovació interna a fons; i quan dirigents del seu partit germà, el PSOE, estan fent crides a la unitat d'Espanya contra el *xantatge nacionalista* de catalans i bascos davant l'alarmant pèrdua de referents espanyols, com per exemple la pesseta i la Guàrdia Civil, i és que entre la Unió Europea i els nacionalistes no sé on anirem a parar... es veu que encara no en fan prou amb el bilió que ens prenen cada any; i és que som tan insolidaris els catalans... Doncs el que deïem, un projecte polític alternatiu a CiU no pot dependre d'un cap de llista i de quatre o cinc noms que l'acompanyin, ni tampoc d'un pacte d'interessos entre partits. Caldria elaborar un programa creïble, que intentés aportar solucions a les problemàtiques dels ciutadans, des de l'òptica nacional catalana, i com es pot fer això si el principal partit, que hauria d'encapçalat aquesta alternativa, és incapaç fins i tot de tenir grup parlamentari propi a Madrid? Per altra banda, també és curiós que ja hagin començat a sortir noms de dirigents d'altres partits per acompanyar Maragall en la seva hipotètica llista, com el de Pilar Rahola, quan els propis interessats amb prou feines en sabien res. I el més gros és que, a més, des d'alguns mitjans de comunicació ja es titlla Rahola de trànsfuga quan ella ha deixat ben clar que si és a la política és per treballar per la independència de Catalunya. O és que algú creu que tindria gaire credibilitat una candidatura que aplegués des de militants independentistes fins a persones afins al Foro Babel i a les cases regionals? Siguem seriosos. Tal com van les coses, Jordi Pujol i CiU recuperaran la majoria absoluta al Parlament i no pas per mèrits propis.

El llegat andalusí

per Miguel Pérez Capella

Algunes persones del meu entorn familiar i professional m'ho han sentit a dir, algun cop: «Jo em sento hereu de tres cultures: la jueva, la cristiana i la musulmana». I penjat del coll duc, amb el meu nom, cognoms i el grup sanguini, l'estrella de David —que vaig comprar a Betlem—; la creu de Crist, —que una de les meves nores em va regalar, a Ciutat de Mallorca—, i la Mà de Fàtima, la filla del profeta Mahoma—, que em vaig comprar quan vaig estar a Marràqueix. Als tres símbols vaig afegir, l'any passat, la Clau de la Vida, amb motiu del meu viatge a Egipte. Hi ha qui assegura que hi havia jueus a la Península Ibèrica abans que Jesús de Natzaret morís crucificat, en temps de Ponç Pilat, sobre l'any 37 o 38 de la nostra era.

Els àrabs van estar també aquí 800 anys —que no són pocs—, i la fe de Crist s'expandí aviat per aquestes terres, i és avui la majoritària. Els ibers, els celtas, els cartaginesos i els romans deixaran igualment la seva cultura entre nosaltres, ja que la Península Ibèrica ha estat sempre un lloc de trobada entre civilitzacions, donada la seva situació geogràfica i el seu clima. Al segle VIII, àrabs i berbers vingueren des de l'Àfrica i es barrejaren amb els hispanoromans i els visigots. Van desenvolupar noves formes de vida, que venien amb les seves cançons, els seus models d'explotació agrícola, els seus costums i el seu idioma, i van deixar, després de ser vençuts, els descendents dels que vingueren: els anomenats moriscs, nombrosos vestigis arqueològics a Còrdova, a Sevilla, a Granada, a Almeria i a Màlaga, principalment, així com moltes paraules, tant en la llengua castellana, com en la catalana. Des d'abans d'arribar, anomenaren al-Andalus la terra on arribaren, creuant l'Estret de Gibraltar. Van ser detinguts a les muntanyes d'Astúries pel rei Don Pelai i la seva gent, que iniciaren a Covadonga el que s'a-

nomenà Reconquesta. Però no sempre van guerrear contra els cristians, ja que hi va haver períodes i llocs en què jueus, cristians i àrabs visqueren en tolerància, com, en ocasions, succeí a Toledo, a Segòvia i a Girona, fins que la intolerància religiosa acabà amb aquesta harmonia, l'any 1492, mentre un jueu, Cristòfor Colom, descobria un nou món per als Reis Catòlics, patrocinadors de l'empresa... Quina gran paradoxa!

Reis Catòlics, patrocinadors de l'empresa... Quina gran paradoxa!

Fins al dia 15 d'aquest mes s'ha pogut veure una magnífica exposició a l'edifici de la Fundació «la Caixa», que he tingut la sort de visitar. Es titulava «Els aromes d'al-Andalus», i tractava de fer-nos veure com era la vida en aquella època, a través dels perfums i les substàncies aromàtiques, amb ambientacions, molt ben aconseguides, del que era una ciutat àrab, construïda entorn de la medina (al-Medinat), que era un laberint de carrerons, alguns sense sortida, dins del qual hi havia la mesquita Aljama (al-Yamà'a), els banys públics (hammàn), l'alcàsser reial; els rabals o barris de la gent benestant; la musalla i la musara, grans esplanades per a actes cívics o religiosos; la soc (al-süg), on se celebraven les transaccions comercials; el mercat de les sedes; el carrer dels especiers o perfumistes; els terrissaires; els assaonadors i els rovellaires, entre altres. El meu primer nét m'hi va dur entusiasmat —ell l'havia vist abans— i la veritat és que el recorregut per l'exposició resultà sorprenent. Una música ambiental; fotografies; gravats i panells em transportaren a la Sevilla, a la Còrdova i a la Granada àrabs, i em van fer recordar la meua estada a Marràqueix, plena de colorines i olors... El meu nét em va fer olorar el safrà; el comí; l'herba-sana; l'alenyà; la canyella; el pebre negre; el gingebre; l'encens i el sàndal, així com el mesc —procedent de la bossa granular d'un cèrvid i l'ambregri i les vísceres de catxalot. La veritat és que vaig disfrutar molt en l'exposició que comento.

La duresa fèrria dels Mossos

DANIEL BONAVENTURA

El judici per l'assassinat passional del barri del Bon Pastor de Figueres ha estat molt ben aprofitat pels Mossos d'Esquadra per presentar-se en societat. Els Mossos han donat una imatge de duresa fèrria precisament davant un sector de la població amb el qual hauran de tractar sovint. És comprensible que una policia «autonòmica» es desplegui amb contundència per obtenir d'entrada el respecte del ciutadà, però també s'agrairia una mica d'educació, la justa per saber que rere l'uniforme no hi ha una màquina sinó un home. La policia ha de fer complir la normativa, però sempre al servei del ciutadà. La mala educació —els Mossos no saben demanar perdó quan s'equivoquen— els pot distanciar tant del poble com una actuació excessivament tova davant els delictes. L'ocupació del Barri Vell de Girona a propòsit del judici ha deixat clar que tenim una autèntica policia. Una policia com la de qualsevol país reconegut, en principi intractable i capaç de posar la por al cos de la gent. Han aconseguit que la seva presència irriti, en lloc d'encomanar tranquil·litat.

CARTES DEL LECTOR

Els morts no poden demanar perdó als morts

No entenem la proposta del bisbe Carrera. A qui ha de demanar perdó l'Església? La paraula «perdó» fou profundament pronunciada pels nostres màrtirs de la Fe (bisbes, sacerdots, religiosos, religioses i pares de família) quan foren detinguts, torturats i assassinats per ser fidels a Crist i a l'Església, durant la Revolució del 1936. Tots ells perdonaren els seus botxins, des de les cunetes de les carreteres, dels cementiris, de les presons i dels xeques. Fa més de seixanta anys, doncs, que l'Església per boca dels màrtirs de la fe, avui molts d'ells beatificats, pronuncià amb serenitat i amor la paraula «perdó». Com un ressò de les paraules de Crist a la cima del calvari.

Els morts no poden demanar perdó als morts. És llei de vida que el 80 % dels humans que van provocar i també sofrir la Revolució política de juliol del 1936 han hagut de donar compte a Déu del seu pas per la terra i demanar el procedent perdó al Pare Magnànim en els Cels. I a casa nostra, fa molts anys que la paraula «reconciliació» és vigent, gràcies a Déu, entre els amics i els companys de treball i de ciutadania. Mai ningú no demana l'origen ideològic dels avantpassats.

Els catòlics considerem desfasat i incongruent qualsevol simulacre de perdó polític que intenti desprestigiar la història de l'Església. Demanem al senyor bisbe Carrera, que sigui prudent i que

algú no s'aprofiti de la seva bona fe per fer-lo un home de palla al servei de polítics malintencionats.

Francesc A. Picas (La Jonquera)

Lluís Bosch Martí i la crítica d'art

Fer servir exclusivament la metodologia marxista per criticar l'art, a hores d'ara i amb tot el que ha caigut, és ridícul, considerar que l'obra d'un artista és bona si es correspon amb un discurs transformador de la realitat, és ja una interpretació superada, llevat per aquells que s'han quedat ancorats en el període estalinista i no s'han adonat com s'ha esmicolat el socialisme real, després de la caiguda del mur de Berlín. Per aquest motiu discrepo del tractament que Bosch Martí ha fet de

les serigrafies de Jordi Rodríguez Amat, exposades a Can Cors, Celrà. El marxisme com ideologia pot ser tan fanatitzador i alienant, com qualsevol altre sistema de creences. Si la religió és l'opi del poble —va escriure Marx—, el marxisme, també. Bosch Martí, en la crítica publicada el divendres dia 20, li ha reprotxat que l'artista cerqui l'art per l'art, en lloc «de concretar-se en un discurs punyent que ajudi a fer el canvi cap a un món millor». Amb aquesta frase es carrega olímpicament els grans artistes, escriptors i creadors de la història com del nostre present, perquè no han posat el seu art al servei d'una ideologia marxista, que —dit sigui— pot ser tan reaccionària com qualsevol ideologia conservadora. No es pot fer servir com a criteri únic el marxisme davant l'art, ja que s'acabaria per menysprear la Giocconda, les Menines, el Quijote, el

Quadern Gris, etc. i acabariem per donar per bona qualsevol animalada matussera en tant que anés carregada d'ideologia marxista. Recessita Lenin, s'han tornat bojós.

Encara més diré: un servidor ha llegit en el diari les crítiques escrites per Jordi Rodríguez Amat i, també, les d'en Bosch Martí, i a aquest últim li manca aprendre molt, però algun dia escriuré amb el rigor i el coneixement com ho fa el primer.

Agustí Casanova i Masferrer (Girona)

L'Ajuntament de Port de la Selva i l'accés a la platja

Després d'haver llegit la portada i l'article publicat en el seu rotatiu del dia 19 de febrer de 1998 referent a la millora de l'accés a les platges per part de les persones amb alguna discapacitat, voldria fer una puntualització: en el cas del Port de la Selva la instal·lació de passarel·les en dues de les platges més importants del nostre terme municipal no va ser resultat de cap proposta, ni projecte pioner de Mifas, si no que va ser una iniciativa del mateix consistori davant el repte de millorar l'entorn i la qualitat de vida del nostre municipi i de les persones que ens visiten. Quedi clar que no tinc la intenció de crear cap polèmica i que sóc conscient que tots plegats tenim molt camí per fer en aquest camp.

Josep M. Cervera Pinart Regidor de Medi Ambient del Port de la Selva

AMB LA V DE BERGÉ

